

НЯСТРЫМНЫ РУХ, БУРНЫЯ ТЭМПЫ

Здаецца, не так даўно мы вешалі ў сваіх кватэрах календар на 1962 год. А сёння ў ім застаецца толькі некалькі лістоў, і перш чым сарваць апошні, кожны міжволі задумаецца над тым, як пражыты гэты год.

Новыя радасці і новыя перамогі прынес 1962 год савецкаму народу.

Будаўнік Бярозаўскай ДРЭС і данецкі шахцёр, уральскі металург і мінскі машынабудаўнік, узнімаючы святочным вечарам чаркі, з поўным правам могуць абвясціць:

— За прайшоўшы год — год вялікіх здзяйсненняў і слаўных перамог!

Перабіраючы выдатныя падзеі 1962 года, кожны савецкі чалавек з горадасцю ўспоміць аб выдатным подзвігу слаўных сакалаў — нябесных братоў Андрэяна Нікалаева і Паўла Паповіча. Іх першы ў свеце касмічны групавы палёт прадэманстраваў неаспрэчны перавагі нашай савецкай навукі і тэхнікі.

А зорнае марознае неба стала яшчэ прыгажэй і даражэй для нас з таго часу, як на ім з касмічнай хуткасцю імчыць да Марса міжпланетны карабель «Марс-1». Шчаслівай дарогі, наш зорны пасланец!

Вялікімі падзеямі ў нашым жыцці былі сакавіцкі і лістападаўскі Пленумы КПСС, якія яшчэ цясней аб'ядналі савецкі народ вакол слаўнай Камуністычнай партыі, натхнілі на новыя працоўныя подзвігі. Рашэнні Пленумаў савецкія людзі ўспрынялі як сваю кроўную і родную справу. Ва ўсіх кутках нашай неабсяжнай краіны з новай слаўнай закіпела стваральная праца.

У гэты нястрымны рух наперад, да камунізму, уносяць свой уклад працоўныя нашай рэспублікі. Няспынным патаком ідуць аўтамабілі і трактары з канвейераў беларускіх машынабудаўнічых заводаў, працягнуліся лініі высакавольтных перадач ад Бярозаўскай і Васілевіцкай ДРЭС. Уступіў у строй Ваўкавыскі цэментавы завод. Напярэдадні пуску гігант сямігодкі Полацкі нафтаперапрацоўчы камбінат.

Растуць кардусы Гродзенскага азотнаўкавага, Салігорскага калійнага, Баранавіцкага баваўнянага камбінатаў.

Мы ўзводзім тысячы заводаў, фабрык, жылых дамоў, размахам свайго будаўніцтва здзіўляючы свет. Не па днях, а па гадзінах прыгажэе наш Мінск. Турысты, якія наведвалі сталіцу Беларусі тры-чатыры гады назад, не могуць надзівіцца тым велізарным зменам, якія ў ёй адбыліся. За гэты час, напрыклад, узніклі мікрараёны на вуліцах Арлоўскай, Волгаградскай, Розы Люксембург, разрасліся рабочыя пасёлкі аўтамабільнага і трактарнага заводаў, мотавелазавода, камвольнага камбіната. Навагоднім падарункам для мінскіх рабочых з'яўляюцца сотні новых кватэр.

«Нядаўна мы атрымалі ад прадпрыемства новую двухпакетную кватэру, — расказвае ткачыня камвольнага камбіната Ф. Жгіроўская, — справілі таксама наваселле і мае сябры па рабоце ткачыні Пшчала, Марозава, Калач, памочнікі майстра Пятроў, Безручонак, Сакалоў і іншыя — усяго дзесяць чалавек толькі з аднаго нашага цэха. На камбінате сёлета атрымалі добраўпарадкаваныя кватэры 90 сем'яў тэкстыльшчыкаў. Яшчэ тры новыя шматпавярховыя да-

мы будуць здадзены ў наступным годзе».

Такімі ж бурнымі тэмпамі будуецца гарады беларускіх энергетыкаў Белазёрск і Светлагорск, шахцёраў і хімікаў — Салігорск, пасёлка нафтавікоў у Полацку і інш.

Вялікіх поспехаў дасягнула і наша сельская гаспадарка. «За апошнія гады партыя і ўрад, савецкі народ ажыццявілі буйныя меры па ўздыму сельскай гаспадаркі, — адзначаў у сваім дакладзе на II сесіі Вярхоўнага Савета СССР Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў. — Нягледзячы на неспрыяльныя ў радзе раёнаў умовы надвор'я, вытворчасць збожжя дасягнула дзевяці мільярдаў пудоў супраць пяці мільярдаў у 1953 годзе».

Разам з усім савецкім народам радасна адзначаюць ізагодня свята рээмігранты Садоўскія і Дуко, Кутас і Катунінікі (якія якраз перад Новым годам адзначылі сваё сярэбранае вяселле) і сотні іншых сем'яў, што вярнуліся на Радзіму. За святочным сталом яны, безумоўна, успомняць добрым словам сваіх далёкіх сяброў за рубяжом і жадаюць ім шчасця і доўгіх год жыцця. Далучаемся да іх тостаў і разам з імі віншваем вас са святам:

— З Новым годам, дарагія землякі!

Слаўся, Айчына ты наша свабодная!

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 101 (685) Снежань 1962 г. Год выдання 8-ы

Дарагія землякі!

Мы пражылі яшчэ адзін слаўны год. У жыцці народаў Савецкай краіны гэты быў год стваральнай працы, якая прынесла шмат дасягненняў ва ўсіх галінах: у нас стала больш прадпрыемстваў, электрастанцый, новых палацаў і жылых дамоў, новых навуковых адкрыццяў, новых кніжак, новых дасягненняў у гаспадаранні на зямлі.

Але, бадай, самым вялікім дасягненнем мінулага года і самай радаснай падзеяй для ўсіх людзей на ўсіх кантынентах была перамога розуму ў міжнароднай палітыцы. Разумная і разважлівая палітыка Савецкага ўрада садзейнічала таму, што мір перамог вайну.

У скромнай працы Беларускай секцыі Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі таксама ёсць свае дасягненні. Мінным

летам мы сустракаліся з многімі нашымі землякамі, іх дзецкімі на роднай зямлі. Яшчэ больш умацаваліся нашы кантакты. Мы больш атрымліваем цяпер пісьмаў, артыкулаў для газеты ад нашых землякоў, часцей пасылаем ім беларускую літаратуру, падручнікі, календары. Усё гэта спрыяе распаўсюджванню праўды аб Савецкай краіне, спрыяе справе міру і дружбы паміж іх народамі. Будзем спадзявацца, што новы год будзе яшчэ больш плённым ва ўмацаванні культурных сувязей з нашымі землякамі.

З Новым годам, землякі! Жадаем вам здароўя, шчасця і радасці ў жыцці!

БЕЛАРУСКАЯ СЕКЦЫЯ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ.

ПРАДПРЫЕМСТВЫ АДНАГО РАЁНА

НЯСВІЖ. З кожным годам прамысловасць горада і раёна дае краіне ўсё больш прадукцыі. Павялічваецца магутнасці старых, будуецца новыя прадпрыемствы. Некалькі год таму назад уступіў у строй Гарадзейскі цукровы завод. Летась пачаў даваць прадукцыю завод кармавога біяміцну.

Нядаўна ўведзён у эксплуатацыю хлебазавод. Цяпер ён выпускае ў суткі 13,5 тоны хлеба. З пускам другой чаргі прадпрыемства будуць выпускацца булачныя вырабы.

Маладым прадпрыемствам з'яўляецца і аўтабаза. Цяпер на ўскраіне горада будуецца гараж і жылыя дамы для аўтамабілістаў.

З году ў год павялічваецца колькасць удзельнікаў мастацкай самадзейнасці ў гуртках Аршанскага льнокамбіната. На здымку: танцавальны калектыў аршанскіх тэкстыльшчыкаў на рэпетыцыі. Выконваецца маладзёжная сюіта «Юнацтва». Фота Л. Клімава.

Добры навагодні падарунак зрабілі краіне жодзінскія аўтамабілебудаўнікі. На Беларускам аўтамабільным заводзе сканструяваны і выраблены вопытны ўзор новага звышцяжкага аўтасамазвала «БелАЗ-548», грузпадымальнасцю 40 тон. Машына на 10 тон лягчэйшая за старую мадэль «МАЗ-530», яе хуткасць — 57 кіламетраў у гадзіну.

На новым аўтасамазвале ўстаноўлена пневмагідраўлічная падвеска, якая забяспечвае плаўнасць ходу па цяжкапраходзімых дарогах. На здымку: аўтасамазвал «БелАЗ-548» у час заводскіх выпрабаванняў. Фота Г. Усламава.

Вялікія здзяйсненні

За апошнія пяць год у краіне 50 мільёнаў чалавек справілі наваселле. Толькі ў мінулым годзе ў гарадах і рабочых пасёлках пабудавана звыш 2,7 мільёна кватэр — столькі, колькі было пабудавана за гэты час у ЗША, Англіі, Францыі, ФРГ і Італіі разам.

У параўнанні з 1917 годам у 1961 годзе нацыянальны даход на душу насельніцтва ў СССР павялічыўся ў 25 разоў. У ЗША і ў Францыі — крыху больш чым у два разы, а ў Англіі — менш чым у два разы.

Вялікія здзяйсненні

У мінулым навучальным годзе ў вуну нашай рэспублікі вучылася вялікая армія моладзі. Са сцен універсітэта, дзесяткаў інстытутаў у народную гаспадарку прыйшло працаваць мноства настаўнікаў, інжынераў, урачоў, спецыялістаў розных галін вытворчасці. Да 1965 года лік студэнтаў у рэспублі-

цы на 10 тысяч насельніцтва складале 133 чалавекі. У СССР на кожныя 10 тысяч чалавек насельніцтва ў мінулым годзе прыпадала 120 студэнтаў вуну. У ЗША—111, Англіі—каля 29, Францыі—44, Італіі—36, ФРГ—34, Індыі—19, Турцыі—19, Эфіопіі—0,4.

ЗОРКІ НАД САЛІГОРСКАМ

МЫ ЯШЧЭ РАЗ ЗАЯ-
ЛІШО, ШТО УСА НАША
ЗНЕСНЕПАЛІТЫ ЧНА Я
ДЗЕННАСЦЬ БУДЗЕ НА-
КІРАВАНА НА ТОЕ, КАБ
ДАБІЦА ДАГАВОРУ АБ
УСЕАГУЛЬНЫМ І ПОУ-
НЫМ РАЗЗБРАЕННІ МЫ
ЗАКЛІКАЕМ ЗАХОДНІЯ
ДЗЯРЖАВЫ ЗНІЦЬ
АПОШНІЯ ПЕРАШКОДЫ
НА ШЛЯХУ ДА ПАГАД-
НЕННЯ АБ СПЫНЕННІ
НА ВЕЧНЫЯ ЧАСЫ УСІХ
ЯДЗЕРНЫХ ВЫПРАБА-
ВАННЯў. МЫ ЗАКЛІ-
КАЕМ ІХ ПАПІСАЦЬ ДА-
ГАВОР АБ УСЕАГУЛЬ-
НЫМ І ПОУНЫМ РАЗ-
ЗБРАЕННІ ПАНД СТРОГІМ
МІЖНАРОДНЫМ КАНТ-
РОЛЕМ.

М. С. ХРУШЧОУ.

Емяльян Адзінец адказвае сябрам

Пісьмо прышло з далёкай
Аргенціны. Емяльян Паўлавіч
Адзінец яшчэ і яшчэ раз пе-
рарачытае горкія радкі. Няма
чым парадаваць Лукашу Ч.
свайго сябра, які шэсць год
чэкаў вярнуцца на Радзіму, у
Брэст. Навіны, праўда, ёсць,
але яны не радасныя. Вось
што напісаў сябру Лукаш:

«Прыкметна здало здароўе.
І не дзіўна: дарагавізна расце з
кожным днём, у многіх самых
неабходных прадуктах харча-
вання даводзіцца сабе адмаў-
ляць. Шчаслівыя вы, што не
ведаеце нашага сённяшняга
жыцця. А ў Аргенціне яно та-
кое: раз перакусіць — плаці
120—130 пеза, крыху лепш
паеў — 180. Простае паліто
каштуе 4—5 тысяч, чаравікі —
тысячу, кватэра (не кватэра —
канура) — 600—800 пеза. А
заработкі, сам памятаеш, ніку-
дышныя. У любую мінуту мож-
на ўсяго пазбавіцца, стаць
ахвярай беспрацоўя».

Емяльян Паўлавіч вырашыў
адказаць свайму старому ар-
генцінскому сябру праз газету
«Голас Радзімы», каб адказ яго
прачытаў не толькі Лукаш, але
і ўсе знаёмыя, якія засталіся
на чужыне. Ён напісаў аб сабе:
«Шэсць год, праведзеныя ў
Беларусі пасля вяртання на
Радзіму, напоўнены цікавымі
падзеямі. Абзавёўся сям'ёй.
Атрымаў добрую кватэру з
усімі зручнасцямі ў новым
доме. Закончыў сямігадовую
школу. Спытэце, навошта на
старасці год вучыцца? Але ж
я думаю інакш: сесці за кнігі
ніколі не позна. Будаўнічае
ўпраўленне № 33, дзе я пра-
цаваў мулярам, не раз аб'я-
ляла мне падзякі за добрую
работу, а летам гэтага года вы-
дала пецёўку ў адзін з дамоў
адпачынку братаў Літвы. Цу-
доўна адпачыў».

Некалькі месяцаў назад пай-
шоў на пенсію. Жыву зараз
спакойна, хаджу ў кіно, чытаю,
а галоўнае — выходваю дачуш-
ку. А якая яна цудоўная, мая
Веранка! Ёй ужо ідзе трэці
годзік.

Віншую ўсіх вас з наступаю-
чым Новым годам. Жадаю вам
ўсяго самага найлепшага. Не
забывайце Радзіму і родных».

Ваш Емяльян АДЗІНЕЦ.
На здымку: Е. П. Адзінец
чытае пісьмо, атрыманае з
Аргенціны.

Новы год!.. З новымі радас-
цамі, з новым часам прыхо-
дзіць ён да савецкіх людзей.
Ёсць чым сустрэць Новы год
жыхарам маладога беларускага
горада Салігорска! Яшчэ два-
тры гады таму назад на гэтым
месцы было поле ды хмызняк.
А цяпер ушыр і ўдоўж раскі-
нуліся карцусы вытворчых кам-
бінатаў, шахты калійнага кам-
біната — першыня беларускай
хіміі. І прайшоўшы 1962 год
быў асаблівым і памятным го-
дам у жыцці і працы будаўні-
коў.

Цікава, вельмі цікава пабы-
ваць цяпер у Салігорску! Калі
пад'язджаеш да маладога горада
вечарам, ён здалёку вітае чыр-
воным святлом зорак, што няз-
гасна гараць над капрамі-вола-
тамі, мігаценнем электрычных
лямпацка на будаўнічых пляцоў-
ках, яркім святлом вокнаў
шматпавярховых дамоў, дзе
жывуць гарнякі.

Калі ж завітаць сюды рані-
цай, то цябе сустракаюць не-
сціханым вуркнаннем запале-
ныя самазвалы, прыветна ма-
хаюць гіганцкімі рукамі-стрэла-
мі пад'ёмныя краны. У патоку
машын можна ўбачыць блакіт-
ныя аўтобусы сучаснага гарад-
скога транспарту. Абганяючы
непаравотлівыя сямітонкі, яны
спяшаюцца да калійнага камбі-
ната, да завода жалезабетонных
вырабаў, да чыгуначнай стан-
цыі Каліі.

Калі апынешся ў Салігорску
апоўдні, ён сустраеце размера-
ным працоўным гулам, напру-
жаным скрыгтаннем лябёдак і
ціхім перазвоном кельмаў. Го-
рад працуе!

Здалёк відаць велічныя кар-
пусы калійнага камбіната. По-
бач з вопытнай узбагачальнай
фабрыкай размешчаны соле-
млын, горнабытавы камбінат,
цэлавая электрастанцыя і ін-
шыя аб'екты. Ні днём, ні
ноччу не сціхае праца на
камбінаце. Днём і ноччу ярка
свеціцца зоркі над капрамі
шахт — адзнака таго, што белару-
скія шахцёры працуюць з
апераджаннем графіка. Часам
прыходзіць думка, што воль-
вазым, прыкладзі вуха да зям-
лі, і праз яе тоўшчу выразна
пачуеш аднастайны грукат ад-
бойных малаткоў, глухія выбу-
хі аманіту, мерны шум гор-
ных камбайнаў.

Час ад часу да ствала той ці
іншай шахты пад'язджаюць са-
мазвалы і цяжка асядаюць пад
грузам, калі з бункера ў куза-
вы сыплецца соль, сапраўдная,
са шматкаляровымі іскрынкамі,
халодная і крыху вільготная
соль. Беларуская соль!.. Шэрая
і цяжкая, яна яшчэ некалькі
хвілін таму назад была каме-
нем, цвёрдай пародай у
таямнічай кладоўцы роднай зям-
лі. Нават нашы дзяды вель-
мі дзівіцца цяпер багац-
цям, што толькі іх зямля.
А соль ідзе, ідзе штодзённа,
няспынным патокам з-пад зям-
лі на-гара, а затым доўгія эша-
лоны імчаць яе ў розныя кан-
цы не толькі Беларусі, але і ў
іншыя куткі Савецкага Саюза.
Шахцёры Салігорска засталіся
верныя свайму слову. План
1962 года па здабычы сільві-
ніту яны выканалі за адзінац-
цаць месяцаў і ўвесь снежань
працавалі ўжо ў лік 1963 го-
да.

Машыніст шахтапраходчага нам-
байна «ШБМ-2» Леанід БУЛГАК.

Але руплівая праца кініць не
толькі пад зямлёй. Малады го-
рад Салігорск увесь у рышта-
ваннях. Куды ні глянь — усю-
ды закладваюцца падмуркі но-
вых будынкаў, безупынна пра-
цуюць пад'ёмныя краны, бето-
намяшалні. Нібы бліскавіцай
маланак, слепяць вочы агні
электрзварак. Муляры і цесля-
ры, кранаўшчыкі і арматуршчы-
кі, мантажнікі і тынкоўшчы-
кі — усе будаўнікі ўдарнай
беларускай будоўлі нясуць га-
паровую працоўную вахту.

Гэта іх працавітымі рукамі
ўзведзены прыгожыя белакамен-
ныя будынікі з сілкатнай цэглы
і буйнаблочных панеляў.
Людское вока радуюць і дом
культуры будаўнікоў, і шыро-
каэкранны кінатэатр, і камбінат
бытавога абслугоўвання, і па-
ліклініка, і дзіцячы сад і яслі,
і два ўнівермагі, і сталовая, і
пасажырскі вакзал, і школа-
адзінаццацігодка, і мноства ін-
шых збудаванняў.

Асабліва ўвага ў маладым
горадзе надаецца будаўніцтву
жытля. Толькі ў 1962 годзе яго
пабудавана 15 тысяч квадратных
метраў. За адзін гэты год
у новых ўтульных кватэрах, дзе
ёсць электрычнае святло, вада-
правод, цэпцэнтраль, справі-
лі навалелі каля 400 сям'яў
шахцёраў і будаўнікоў. У Салі-
горску адкрыўся першы ў Белару-
сі горна-тэхнічны тэхнікум. У
ім працуюць два аддзяленні: дзён-
нае і ввечэрняе. У тэхнікуме зай-
маецца 398 чалавек. 286 з іх
набываюць адукацыю без адры-
ву ад вытворчасці.

На рэспубліканскай дэкадазе мастацкай самадзейнасці. Выступаюць
налектывы горада Баранавічы. Справа — актыўны ўдзельнік сама-
дзейнасці, рэзмігрант з Аргенціны Аляксандр Горбін.
Фота М. Буглана.

А зусім нядаўна ў горадзе
стаў працаваць начны прафі-
лакторый для шахцёраў. Сюды
завезена навішае абсталяван-
не, працуюць вопытныя меды-
цынскія кадры.

Салігорск расце, пашырае
свае ўскраіны, добраўпарадкоў-
ваецца. Абзначыліся першыя
кваталы маладога горада, з'я-
віліся новыя вуліцы.

Расце не толькі горад, будоў-
ля. Растуць і яго людзі — уча-
рашныя студэнты, калгаснікі,
дэмабілізаваныя з радоў Савец-
кай Арміі воіны, навучэнцы.
Яны становяцца наватарамі, са-
праўднымі майстрамі сваёй
справы, гаспадарамі будоўлі.

Усім салігорцам добра вядо-
ма імя вопытнага гарняка белару-
са Леаніда Адамавіча Бул-
гака. Жыццё не пасціла гэтага
чалавека. Рос Леанід круглым
сіратой. У часе вайны ад цяж-
кай хваробы памёр бацька, фа-
шысцкія захопнікі забілі ма-
ці. Дзіцячы дом, школа фаб-
рычна-заводскага навучання,
камсамол далі першую пецёў-
ку ў жыццё. Потым праца на
Мінскім аўтамабільным заводзе,
у шахтах Данбаса. Але воль у
Салігорску пачалі будаваць
шахты, і Леанід Булгак з Дан-
баса прыехаў у родную Белару-
сь. З простага рабочага вы-
рас да брыгадзіра шахтапра-
ходчыкаў, машыніста горнага
камбайна. Цяпер яго брыгада
адна з перадавых на рудніку.
Вопытны гарняк ахвотна пера-
дае багаты вопыт сваім земля-
кам — беларускім шахцёрам. Ад-

Перадавыя шахцёры горнакап-
тальнага участка (злева направа)
Леанід Галавач, Валянцін Букатаў
і Ілья Берген.

начасова вучыцца і сам, навед-
вае ввечэрняе аддзяленне горна-
хімічнага тэхнікума.

Калектыў беларускіх шахцё-
раў аказаў Леаніду Адамавічу
Булгаку вялікі давер. Яго выб-
ралі дэпутатам Вярхоўнага Са-
вета СССР. Нядаўна перадавы
шахцёр вярнуўся з Масквы, дзе
праходзіла сесія Вярхоўнага Са-
вета СССР.

Дзесяткі перадавых брыгад
сотні ударнікаў налічвае цяпер
будоўля.

І ці не ад гэтага радуюцца
сёння салігорцы, ідуць па шы-
рокіх, асветленых электрыч-
насцю вуліцах на навагодні
канцэрт-бал. Ідуць дружнай
сям'ёю людзі розных узростаў,
розных прафесій: шахцёры і
муляры, арматуршчыкі і кра-
наўшчыкі, шафёры і студэнты,
цесляры і мантажнікі. У кожна-
га бадаёры настрой, кожны вы-
глядае па-святочнаму. Адамі ад-
наго віншуюць з Новым годам
з новымі перамогамі.

Павел БАРОДКА

Н а ш ы

Невялічкі гарадок
Асіповічы, што ля-
жыць у 100 кіламетрах
ад Мінска, нічым не
адраінаваецца ад ін-
шых раённых цэнтраў.

У горадзе чатыры
сярэдня школы, адна
школа-інтэрнат, тры
кінатэатры.

У час Айчынай
вайны гарадок быў
амаль поўнаасцю зні-
шчаны фашыстамі, ты-
сячы яго жыхароў рас-
страляны або замучаны
захочнікамі. Але і ты-
сячы фашысцкіх захоп-
нікаў знайшлі сабе ма-
гілы ў асіповіцкіх зем-
лях. Асіповіцкія парты-
заны праславілі
свой горад гераічнымі
справамі: эшалон за
эшалонам з салдатамі,
з вайскавай тэхнікай
ляцелі пад адхон.

Цяпер чалавек, які
ад вайны тут не быў,
не пазнаў бы горад.
Прасторныя, як стру-
на, роўныя вуліцы аб-
саджаны таполямі і
кленамі, добрыя новыя
драўляныя і каменныя
дамы. Жывуць тут
мірныя, працавітыя і
дружныя людзі. Я не
збіраюся пісаць аб
знатных людзях гора-

да, як гэта водаіцца, а
раскажу аб сваіх сусе-
дзях з нашай Камса-
мольскай вуліцы, аб
якіх ніколі не пісалі
газеты і не перадавалі
па радыё. Я жыву ся-
род іх трэці год.

Памятаю, не паспеў
я як след уладкавацца
на кватэру, як мяне з
жонкай запрасіў адзін
з суседзяў — Фёдар
Шпінер на імяніны
дачкаі.

Першую чарку, вя-
дома, выпілі за імяні-
ніцу. Другі тост, на на-
ша здзіўленне, быў уз-
няты за нас. Фёдзя лі-
таральна так сказаў:

— Узімем тост за
нашых новых суседзяў,
за прыём іх у нашу
камсамольскую сям'ю
(гэта значыць у сусе-
дзі па Камсамольскай
вуліцы), каб дружна
жылося і ўсё добра вя-
лося. У нас цвёрдая
традыцыя: жыць усім
у дружбе. Ні ў бядзе,
ні ў бяседзе не кідае
адзін другога.

І вось трэці год ні-
хто гэтай традыцыі не
парушае. Усе мы жы-
вём, як адна сям'я. Ці
якое свята, ці якая бя-

седа — мы ўсе кічам
адзін другога, збіраем-
ся разам. Хто ж яны,
гэтыя простыя савецкія
людзі?

Фёдар Шпінер —
галоўны закрышчык у
кравецкай арцелі, а
яго жонка Маша —
медсястра ў раёльнай
балніцы. Ён яўрэй,
яна беларуска, але іх
дружба можа пазай-
здросціць любую сям-
ю. Яны ўдачарылі
двухгадовую сірату.
Цяпер ужо Света хо-
дзіць у другі клас. У
іх узорны парадак і ў
доме і ў садзе. Новы
домік патанае ў квет-
ках.

Праз дарогу — сям-
м'я Вятлужскіх. Ён
працуе шафёрам, а
жонка Клава — прада-
вец у магазіне. Старэй-
шая дачка вучыцца ў
адзінаццатым класе,
сярэдня — у дзевя-
тым, а малодшы Вова
— у трэцім.

Побач з Фёдзем жы-
ве дружная і шматлі-
кая сям'я Санковічаў.
Сам гаспадар Уладзі-
мір Санковіч працуе
тэхнікам у канторы су-
вязі. Гэта чалавек з
добрым характарам і

з залатымі рукамі. Ка-
лі ў каго непаладзіць
тэлевізарам, з гадзін-
нікам, з радыёпрыём-
нікам, бягучы да яго.

— Валодзя, браток,
там у мяне нешта тэ-
левізар капрызіць.

І не было выпадку,
каб Валодзя адмовіўся
або не справіўся з лю-
бой работай. Папра-
бой работай. Папра-
віць, што трэба, і пла-
ты не возьме. А калі
будзеш прымушаць
узятць грошы — другі
раз не пойдзе. Яго
жонка Ларыса працуе
старшай медсястрой у
паліклініцы. Яна доб-
рая гаспадыня. Далей
іх чыспенькія, далей
іх выхаваныя. Ста-
добра вучацца. Ста-
рэйшыя дзве дзяўчы-
нкі ходзяць у музычную
школу. У іх ёсць сваё
плянна, нядаўна сяра-
дняя дачка купіла акар-
дэон.

Калі Валодзя пры-
шоў з арміі, дзяржава
адпусціла яму лесу і
ён сам адбудаваў сабе
прыгожы прасторны
дом. Цяпер Санковічы
жывуць у поўным да-
статку. У іх ёсць улас-
ная аўтамашына, хала-

Сцяпана Герасімавіча Катушонка вяселле

За святочным сталом.

Напярэдадні Новага года нам у рэдакцыю пазваніў Георгій Садоўскі:

— Ведаеце што, у Сцяпана Герасімавіча Катушонка вяселле. Давайце зробім яму сюрпрыз. Прыедзем туды, каб потым расказаць аб гэтай падзеі ў газеце.

На старонках «Голасу Радзімы» нядаўна быў змешчаны нарыс, у якім расказвалася, як Сцяпан Герасімавіч Катушонка з жонкай і дзецьмі ў 1957 годзе вярнуўся з Аргенціны. Тут яму далі кватэру, уладкавалі на работу, атрымала работу жонка, пайшлі вучыцца дзеці. Усё добра і ўдала склалася ў сям'і Катушонкаў.

Прысутніцаць на вяселлі мы згадзіліся з задавальненнем. У нядзелю накіраваліся на свята. Гасцей сабралася многа: сям'я Садоўскіх ў поўным складзе, пляменніца Еўдакіі Васільеўны з мужам прыехала з Пастаў, яшчэ некалькі сем'яў рээмігрантаў, якія разам з Катушонкамі жылі ў Аргенціне.

Гаспадыня ў прыгожай сукенцы, вясёлая, расчыраналая, сапраўдная маладая. Яна запрашае гасцей да стала, застаўленага рознымі вінамі і мноствам смачных закусак. Паглядзеўшы на такі стол, не скажаш, што людзі жывуць у бяднасці. Відаць: у доме дастатак.

Госці ўсладжваюцца за стол. Узнімаюцца чаркі за маладых. Сябры жадаюць ім шчасця, радасці і доўгіх, доўгіх год жыцця. Гучаць усё новыя і новыя тосты за Радзіму, за тых, хто жыве яшчэ на далёкай чужыне.

Гаспадыня клапоціцца, каб усе засталіся задаволены, каб было весела. Але яна непакоіцца дарэмна. Гасцям усё падабаецца. Адны глядзяць тэлевізар. А сын Катушонкаў Сцяпан сабраў групу гасцей і прапановаў ім сфатаграфавання.

Аня Катушонка займаецца на першым курсе Беларускай кансерваторыі. Яна села за піяніна, і бацькі і госці з задавальненнем слухаюць чароўную музыку.

Радасна і спакойна на сэрцы ў Сцяпана Герасімавіча і Еўдакіі Васільеўны. Успомнілі яны, мабыць, у гэты дзень і сваё першае вяселле. Не ведалі яны тады, што чакае іх у жыцці. За 25 год, якія ў дружбе і згодзе пражылі гэтыя людзі, усяго хопіла. Цяжка працавалі на чужыне, гадавалі дзяцей. У канцы, перад ад'ездам у Беларусь, жылі нядрэнна, дом свой мелі, але туга па Радзіме была вельмі моцнай і ніколі не пакідала думка вярнуцца ў родныя мясціны.

Усё гэта было даўным даўно. І толькі на хвіліну ўспаміны ахапілі Еўдакію Васільеўну. У гэты дзень яна была вельмі шчаслівай. Ёй прыемна было, што сабралася столькі гасцей, якія шчыра жадалі ўсяго найлепшага. Пажадалі і мы сям'і Катушонкаў вялікага шчасця на роднай беларускай зямлі. А яшчэ мы пажадалі ім адсвяткаваць залатое вяселле.

Д. ЧАРКАСАВА.

Горна, маладыя!

Сустрэнемся вясной

Паважаная рэдакцыя, дарагія суайчыннікі! Жадаю вам і ўсім чытачам «Голасу Радзімы» многа поспехаў у працы, здароўя і шчасця ў асабістым жыцці.

Кожная добрая вестка з Бацькаўшчыны заўсёды вельмі мяне радуе. Цяпер многа працую, рыхтую рэпертуар для выступлення ў Мінску. Рыхтую гэта на вясну (разам з птушкамі!).

Падзякуйце, калі ласка, усім, хто да мяне піша з Радзімы.

З сардэчным прывітаннем.

Міхал ЗАВЭЙДА.

Прага.

Незабыўны год

1962 год быў для мяне адным з самых радасных гадоў, якія я пражыла на чужыне. Не толькі я, але мой муж і дачка будуць памятаць яго заўсёды.

У гэтым годзе мы ўсёй сям'ёй

наведалі любімую Радзіму. Для кожнага сумленнага суайчынніка не можа быць большай радасці і шчасця, як зноў убачыць родныя палаткі. Я жадаю ўсім нашым суайчыннікам гэта перажыць.

Я ўбачыла квітнеючую Радзіму, радаснае і заможнае жыццё маіх родных і вялікі прагрэс Савецкай краіны.

З кожным днём умацоўваецца Савецкі Саюз, паляпшаецца жыццё нашага народа. Савецкая краіна ідзе ўперад да паводова светлага будучага — камунізма.

М. Т.

Бельгія.

Уладзімір КОРБАН

Дзяцел на чужыне

Байка

І трэба ж так было адбыцца,
Што ў час вялікай навалніцы
Занесла дзятла мірнага за свет.
А там ужо ў каршун-сусед
Паспеў на дрэве пасяліцца.
Яго таксама ў час бяды,
Як ён даводзіў сам, пад крылы
Віхура злая падхапіла
І вось закінула сюды.

Сумуе дзяцел наш — часіна злая.
Адзін за морам — хоць ты плач.
Ні хаты, ні сям'і сваёй не мае.
Мясцовы гаспадар крумкач
Хваёвых шышак церабіць не дазваляе.
Для дзятла тут адзіны харчы —
Ля кухні, крумкачыныя аб'едкі.
Але ў за пачастунак гэтка
Старайся, па-замяжнаму свішчы.

«Не, — кажа ён суседу, — не стрываю.
Дадому трэба мне ляцець.
І новы год чарговы наступае,
І там сям'я мяне чакае.
А тут не хітра ў адубець
Ад гэткага жыцця, ад гэткай ежы».
«А ты адкуль?» — спытаў каршун. «Я з
Белавежы».

«Так, так. Параіць не магу
Нічогаці табе я ў гэтым радзе.
Адно ты толькі май на ўвазе:
Як з'явіцца дамоў, загонаць у тайгу.
Не ўбачыш ні сям'і, ні роднай хаты».

«А ў чым я вінаваты?»
«Віну, брат, знойдуць, я табе скажу,
Прыціскуць, што не зможаш адмаляцца.
А дзе, спытаюць, быў ты ў навалніцу?
Махнуў, нягоднік, за мяжу! —
Дык вось і атрымай, бадзязга!»

Счарнела ўся душа ў дзятла ад тых слоў,
Але падумаўшы, ён к вываду прыйшоў:
«Жыць без радзімы блага.
А довад каршуноў
Не мае слушнага падставы.
У каршуну зусім другія справы —
Яму вяртацца нельга ў родны бок,
Бо ён там надрапежнічаў і дзік,
Таму і круціцца, — адказваць трэба».

А дзятлу што? — І ўзняўся ў неба,
У родны край накіраваў палёт.
Ён дома сустракаў з сям'ёю новы год,
Ніхто там да яго і не чапляўся.
Каршун жа за мяжой застаўся,
І зараз крумкачу глядзіць у рот.

Нямала за мяжу ў часы вайны
Загнаў фашызм людзей бесчалавечна.
— Не забывайце родны кут, —
Мы кажам ім сардэчна.
Ды ёсць між імі каршунны,
Якія назладзейнічалі дома,
Адказнасці баяцца і, вядома,
Пра нас хлусню плявузгаюць яны,
У душы чыстыя атруты сеюць семя,
Паганцы без радзімы і без племя.

суседзі

дзільнік, пральная машына, тэлевізар.

Побач у новым вялікім доме з найлепшым на ўсёй вуліцы садом жывуць пенсіянеры Маліноўскія. Іван Шліпавіч Маліноўскі, адзін з першых актывістаў Савецкай улады, шмат год працаваў у савецкіх установах, быў старшынёй сельсавета, кіраваў калгасам, ведаў камунальнай гаспадаркай райвыканкома. Сын яго Браніслаў, былы партызан, працуе інжынерам у Ленінградзе.

Казаковы, суседзі Маліноўскіх, працуюць у лясніцтве. Абодва скончылі лесатэхнічны інстытут. У іх таксама новы вялікі дом і сад.

А цераз дарогу сям'я Сатышавых. Ён працуе загадчыкам лазні, яна прыбральшчыцай. Гэта дужа кампанейскія людзі. Калі выдавалі замуж сваю дачку, то ўсе суседзі з Камсамольскай вуліцы скла-ліся і купілі, што трэба маладажонам: і шафы, і канапу, і сталы, і дываны.

На другі бок дарогі жывуць Здзешчыцы. Муж працуе качагара-рам, а жонка — настаўніца. Гэтая сям'я яшчэ абжываецца, толькі ў гэтым годзе закончылі новы дом, пасадзілі сад. У іх дзве дзяўчыны. Адна ходзіць у школу, а другая ў дзіцячы сад.

Побач са мной у невялікім утульным доміку жыве сям'я Падпальных. Сам гаспадар Іван Шліпавіч працуе шафёрам, а жонка медсястрой. Ён украінец, яна беларуска. У іх двое дзяцей. Малодшая Ларыса вучыцца ў 7 класе і ходзіць у музычную школу. У гэтым годзе бацька ёй купіў піяніна. Сям'я любіць музыку. У іх ёсць тэлевізар і радыёла. У гэтым годзе ў сям'і вялікая радасць: старэйшая дачка Галя вытрымала вялікі конкурс у Маскоўскім універсітэце імя Ламаносава і залічана студэнткай фізмата.

Суседзі адзін друго-му давяраюць ва ўсім. Здраеца, адна сям'я едзе куды на вяселле

або проста ў госці, тады гаспадар аддае суседу ключы ад дому, і той гаспадарыць па-свойму да прыезду суседа. За тры гады, пражытыя ў гэтым годзе, я не чуў, каб каго абакралі.

Асабліва тут любяць дзяцей. І ўсё роўна, чые яны: дзеці інжынера, настаўніка ці прыбральшчыцы, рускіх, беларусаў ці палякаў. Як я гаварыў, у кожнага ёсць свой добры сад. Але не ўсе яблыкі, ягады, слівы, грушы разам паспяваюць. Тады дзеці ўсіх суседзяў «пасуцца» ў тым садзе, у каго раней што паспевае. Часта-ваць адзін другога — тут звычай.

Памятаю такі забаўны выпадак. Як толькі мы пасяліліся на Камсамольскай вуліцы, не-як праз пару тыдняў мая двухгадовая Люда стала зусім дрэнна есці. Раніцоў яшчэ сё-тое з'есць, а ў абед нічога і ў рот не бярэ. І так амаль з тыдзень. Я занепакоўся. Выклі-каў на кватэру дзіцячага ўрача. Тая ўваж-

ліва аглядзела дзяў-чынку і запэўніла, што дачка зусім здаровая. Калі мы сталі сумесна высвятляць, у чым жа справа, то сакрэт сваёй хваробы раскрыла са-ма Люда:

— А мяне ўчора дзядзька Іван медам накарміў. А яшчэ ўчо-ра цёця Ларыса мачан-кай з каўбасой часта-вала.

Для дзяцей-школьні-каў два гады таму на-зад на суседняй вуліцы пабудавалі прасторную трохпавярховую школу, дзе яны бясплатна вучацца 11 гадоў.

Нядаўна з краю на-шай вуліцы трыццаць п'яць сем'яў адгулялі на-васелле ў новым ца-гляным камунальным доме.

Так вось і жывуць у нашым маленькім га-радку простыя савец-кія людзі. Жывуць і будуць сваё шчасце, вераць у лепшы заў-трашні дзень. Іх толь-кі непакоіць адно, каб быў мір на ўсёй зямлі. І яны ўпэўнены, што ён будзе, бо гэтага хочуць усе людзі.
Міхась СКРЫШКА.

ПІТЭР ПАРУШАЕ ГРАІЦУ

Граніцай Пітэр пачаў цікавіцца адрозна пасля прыбыцця з Лондана ў Шандараўку. Праўда, яго цікавіла і тое, колькі ў бабулькі курак, гусей, свіней, пчолак у вуллях, дрэваў у садочку, але больш за ўсё граніца: якая яна, дзе праходзіць, ці здараецца, каб шандараўскія жыхары пераходзілі яе...

— Чаму не, нават вельмі часта. Там мястэчка, больш чаго можна купіць... — адказвала бабуля.

У гэтую раніцу, калі Пітэр вырашыў парушыць граніцу, з асаблівай цікавасцю ён распытваў дзеда:

— Дык якая яна, гэтая граніца?
— Ты ж праехаў такі свет, бачыў не адну граніцу. — адказаў дзед.

— То ў цягвіну або ў самалёце. Хочацца нагамі памацаць і сфатаграфавач на памяць. — адказаў Пітэр.

— Ты еж лепш, бо прама рудзіцца на гэтай граніцы не вядома колькі, — падміргвае бабуля дзеду, падкладаючы ў талерку Пітэра яешню з ваядлінай.

Пітэр заўважае, што бабуля таямніча ўсміхаецца. Відаць, не так проста будзе з граніцай, як спачатку казаў дзед.

— А пагранічнікаў многа?
— Не лічыў, браце...

— Сабакі ў іх ёсць?
— А як жа, і зброя, і сабакі. Дзяржаўная граніца.

Пітэру робіцца страшнавата. Пагранічнікі яшчэ нічога, можна так прашмыгнуць, але сабакі...

— Яны як — на ланцугу ці так бегаюць?
— Хто яны? А-а, сабакі... Бегаюць, браце, бегаюць...

— Навошта табе ісці на тую граніцу? — пачынае адгаворваць Пітэра бабуля. — Ляж вась пасля сьнедання на мураўку, пагрэйся на сонейку. У вас жа там у Лондане рэдка калі сонейка паказваецца, усё туманы. Хутка нашы з грыбоў вернуцца.

Гэтага Пітэр і баіцца. Яму якраз трэба паспець, пакуль вернуцца грыбінікі. Інакш усе планы будуць парушаны...

Дзед бярэцца праводзіць Пітэра бліжэйшымі сцежкамі да граніцы праз лес і балота.

Граніца недалёка. Усяго паўтара кіламетра. Яны ідуць даволі шпарка. Свеціць сонейка, лес шуміць, блішчыць роса. У Пітэра замірае сэрца. Яму здаецца, што дзед ідзе вельмі марудна.

— Хутчэй, хутчэй. — падганяе ён дзеда.

— Ды паспеем.

— Яшчэ далёка?

— Ды ўжо зусім блізка...

Пітэр азіраецца: пагранічнікаў не відаць, і кідаецца бегчы. Дзед за ім. Але прабежшы

НЕ ВЫДУМАНАЕ АПАВЯДАННЕ

некалькі крокаў, падае ў траву. Плечы яго ўздрыгваюць.

А Пітэр бяжыць, пераскоквае праз пні і галлё. Вось спатыкнуўся, упаў, устаў і зноў бяжыць.

Раптам чые Пітэр за сабой мужчынскі голас:

— Стой! Ты куды?
І знаёмы жаночы голас:

— Пітэр!
І другі жаночы:

— Пятрусь!
Пітэр спыняецца. Глядзіць — з лесу з кошыкамі выходзяць людзі. Яны махаюць яму рукамі.

Пагранічнікі? Не. Гэта ж грыбінікі, з якімі Пітэру не хацелася сустракацца. Так і ёсць. Гэта яны: бацька, цёця Ніна, маці...

— Ты будзеш бяжыць, Пітэр? — пытае ўстрыжована маці.

— А вы што тут робіце? — хвалюецца Пітэр. — Тут жа граніца.

— Якая граніца?
— Праўда, тут праходзіць граніца, — кажа бацька. — Паўнін быць дзесьці слупок.

МЫ ГЛЫБОКА ПЕРАКАНАНЫ, ШТО ПРЫПОЎНАЙ ПЕРАМОЗЕ КАМУНІЗМА, У БУДУЧЫМ, ЯК ВУЧЫЎ УЛ І ЛЕНІН, НАОГУЛ НЕ БУДЗЕ ДЗЯРЖАЎНЫХ ГРАІЦЯ, ЯКІЯ ПАДЗЯЛЯЮЦЬ ЦЯПЕР НАРОДЫ. ПОЎНАСЦЮ АДАМРЭ НАЦЫЯНАЛЬНАЯ АДАСОБЛЕНАСЦЬ І НАРОДЫ САЛЮЦА У АДЗІНУЮ СЯМ'Ю, ЯК БРАТЫ.
М. С. ХРУШЧОУ.

Мацей, бацька Пітэра, — беларус. У вайну трапіў у Германію. Адтуль уцёк да французскіх партызан. Пасля вайны апынуўся ў Англіі. Там ажыніўся з ткачыхай Айрыс — маці Пітэра. Пітэр разам з бацькамі прыехаў да бабулі пагасціць.

— А вась ён, слупок, — кажа Мацей.

— Дык гэта і ёсць граніца? — дзіўніцца Пітэр.

— Гэта.

Пітэр аглядаецца:

— Такая ж зямля — як тут, так і там. А дзе пагранічнікі?

— Якія пагранічнікі?

— Што сцерагуць граніцу.

— А ад каго ж сцерагчы яе? Мы — беларусы, — тлумачыць Ніна, — там жывуць нашы браты — рускія. У іх такая ж Савецкая ўлада.

Падыходзіць дзядуля. Ён аж дрыжыць ад смеху. На твары яго слёзы. Выцраючы іх, дзед кажа:

— Ох, і насмешыў мяне твой Пітэр. Ратунку няма. Захацеў.

браце, пабачыць граніцу. Ну, бачыць цяпер, якая яна, граніца? Во слупок і ўсё. Як граніца аднаго калгаса з другім. Слушок, каб людзі бачылі, дзе чыя зямля канчаецца, а дзе пачынаецца. А ў сэрцы ў нас няма мяккі.

Усе гуртам вяртаюцца дахаты. Жартуюць над расчараваным Пітэрам. Аказваецца, усё так проста і няма ніякай таямнічасці.

— Заўтра нядзеля, пойдзем з табой у мястэчка Далісячы, і ты пабачыш, што там жыць такіх ж людзі, як і ў Шандараўцы, — кажа бацька.

— А што, калі б сапраўды на граніцах нашых рэспублік стаялі пагранічнікі? — кажа Ніна.

Муж Ніны — шахцёр. Яны жывуць у Данбасе. Прыехалі адпачыць у вёску да маці, ды і з братам пабачыцца.

— Гэта ж тады, — працягвае Ніна, — трэба было б мне, каб трапіць у Беларусь, прасіць дазвол выехаць за граніцу, чакань, пакуль дадуць замежны пашпарт. А калі б ты, тата, захацеў пайсці ў Далісячы за пляшкай гарэлкі ці за тытунём, то трэба было б ехаць спачатку ў Мінск, выпісаць замежны пашпарт, потым ехаць праз Магюву і Бранск у Далісячы. Ха-ха-ха, у Далісячы праз Маскву і Бранск!

У той дзень, калі ў Шандараўку прыехалі госці з Англіі, бабуля некалькі разоў пасылала дзеда ў Далісячы за сельяцом і гарэлкай, бо да Далісяч бліжэй, чым у канец Шандараўкі, дзе знаходзіцца магазін.

— Замежны пашпарт, пагранічнікі. Мне нават такое ніколі і ў галаву не прыходзіла, — кажа дзед.

— А ёсць людзі, — гаворыць Мацей, — што хацелі б зрабіць граніцы між савецкімі рэспублікамі. І парадкі капіталістычныя завесці. Я бачыў такіх людзей у Англіі...

— Ну, такога ніколі не будзе, — кажа дзед. — А прыдзе час, ўсюды будуць такія граніцы, як паміж нашымі рэспублікамі.

Бабуля праз акно заўважыла сваіх. Выбегла на ганак, чакае.

— І Пітэр з вамі? Злавлі парушальніка граніцы? — смяецца яна, калі ўсе грамадой падыходзяць да хаты.

— Ды і мы таксама з Айрыс і Нінай парушылі граніцу. Бачыш, матуля, колькі грыбоў пабралі. Загранічныя.

— Якія ж баравікі, — дзіўніцца бабуля. — Зараз насмажу. Свація са сватам павіны з Далісяч прыйсці. Вось будзе добры пачастунак.

Больш месяца пагасціў Пітэр з бацькамі ў бабулі і дзеда і зноў вярнуўся ў Англію. Бацька і маці працуюць на ткацкай фабрыцы, Пітэр вучыцца. А ў святочныя дні і ў Лондане, і ў Шандараўцы, калі збіраюцца ўсе за сталом, успамінаюць, як дванаццацігадовы Пітэр «парушыў граніцу».

Леанід ПРОКША.

Сардэчна запрашаем на навагоднюю ёлку.

Фотаэцюд.

— Чаму вы называеце гэты хор змешаным? Тут жа адны мужчыны.
— Так. Але адны з іх умеюць спяваць, а другія не.

Нью-Йоркскі школьнік, які ўпершыню трапіў у сельскую мястэчку, убачыў васёлку.

— Прыгожая штука, — заўважыў ён. — Цікава, што яна рэкламуе?

Рассяяны бацька.

Ад двух да пяці:
— Кім ты хочаш быць, калі вырасцеш?
— Калі я вырасту цёцяй — буду доктарам, а вырасту дзядзем — інжынерам.

МІКІТА СЯРГЕЕВІЧ КРЫТЫКУЕ...

ДАРЭМНАЯ РАДАСЦЬ

Адзнаур марыць аб рэваншы, таму ён усе міжнародныя падзеі разглядае пад адным вуглом гледжання: як бы пад выглядам неабходнасці процістаяць Савецкаму Саюзу і краінам сацыялістычнага лагера атрымаць палітычны зброі для бундэсвера, як бы сутыкнуць Савецкі Саюз са Злучанымі Штатамі.

Але мне ўсё ж хочацца сказаць пану канцлеру «халоднай вайны», што ён дарэмна выказваў сваю радасць адносна «цвёрдасці» Захаду, якая нібыта прымуціла нас вывесці ракеты з Кубы. Смяю запэўніць вас, пан канцлер, што калі мы прымалі рашэнне паставіць чатыры дзесяткі сваіх ракет на Кубе, то захавалі ў недатыкальнасці ваш, так сказаць, «пап» на

выпадак, калі б вы задумалі агрэсію ў Еўропе. Цяпер жа, калі, на ваша «задавальненне», нашы ракеты вярнуліся з Кубы, мы давалі і іх да тых абарончых сродкаў, якія прыкрываюць нашы заходнія рубяжы.

Чаму ж вы радуецца, пан Адзнаур? Падобна, што вы забылі элементарнае правіла арыфметыкі: ад пераменнага месца складаемых сума, — у даным выпадку магучнасць савецкага ўдару-адказу, — не мяняецца.

ВАЯЎНІЧЫЯ ЗАЙЦЫ

Ваяўнічыя заклікі да «цвёрдасці» зноў чуваць і ў Злучаных Штатах. Што можна сказаць пра такіх неасцярожных хвальцоў? Яны прыпадабняюцца даўгавухаму герою аднаго паляўнічага апавядання.

Шоў паляўнічы з сабакамі, сабакі пагналі

зайца. Заяц доўга ратаваўся ўцекамі, але вась сабакі пачалі яго даганяць. Раптам ён убачыў нейкую наву, нырнуў туды... І, які жах, — лісяняты. Заяц спалохаўся і слабым, ліслівым голасам пытаецца:

— Лісяняты, а дзе ваша маці?

— Наша маці пайшла па курачку, каб пакарміць нас, — адказваюць лісяняты.

Тады заяц падбэдзёрыўся і ўжо грубым тонам заўважвае:

— Вельмі шкада, а то б я ёй паказаў...

Вось так і некаторыя палітыкі Захаду цяпер гавораць: вельмі шкада, а то б мы Савецкаму Саюзу паказалі. Ну што ж, паспрабуеце, панове, пакажыце!

БРЫДКАСЛОВЫ

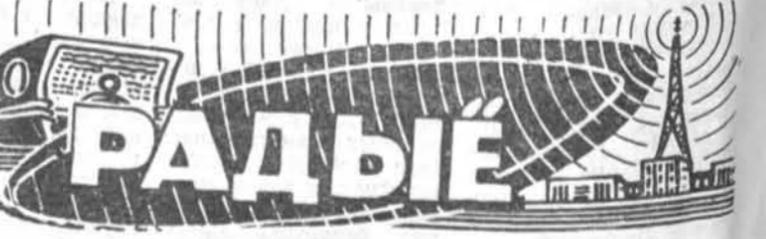
Памятаю, што ў шахцёрскіх пасёлках брыд-

касловы рабілі так: знойдуць маленькага вучпычка, які ледзь навучыўся вымаўляць словы, не разумеючы іх значэння, навуцаць яго самай агіднай лаянцы і скажуць: «Ідзі пад вокны і гавары гэтыя словы і гавары гэтыя словы». Вось табе за гэта тры капейкі, а потым дадзім пятак».

І ходзіць такое дзіця пад вокнамі дамоў, бегаве вокнамі і паўтарае ёй брыдкія словы, а для брыдкасловаў гэта было нахталат тэатра.

Вось і албанскія кіраўнікі дзейнічаюць на манер такіх неразумных хлопчыкаў.

[З даклада на II сесіі Вярхоўнага Савета СССР].

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штотдзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцы) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30; на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях — на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 8 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па серадах — ад 22 гадзін 30 минут па сярэднеўрапейскаму зімоваму часу на хвалі 50,51 метра (ці 5940 кілагерцаў) і на хвалі 31,48 метра (ці 9530 кілагерцаў);

па нядзелях — ад 8 гадзін раніцы па сярэднеўрапейскаму зімоваму часу на хвалі 30,83 і 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штотдзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскіму часу з 19.30 да 20.30 на хвалі 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 минут па нью-йоркскіму часу на кароткіх хвалі: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77, Дом друку, Рэдакцыя газет «Голас Радзімы».

РЕДАКЦЫЯНАЯ КАЛЕГІЯ